

λογίσθη κάποιος τὴν θαυμαστὴν δύναμιν τοῦ μαγνήτου. Προσωπεῖα ἐκ μαγνητισμένου χαλκιδίνου σύρματος κατασκευάζονται τώρα, καὶ προσαρμόζονται εἰς τῶν ἐργατῶν τὰ πρόσωπα. Ταῦτα δ' ἐλκύουν πᾶν ἄτομον χάλυβος, καὶ καθαρίζουν ἐντελῶς τὸν ἀέρα, ἐνῶ διαβαίνει εἰς τοὺς πνεύμονας.

Ποῖος ἤθελε στοχασθῆν ὅτι λινὰ ῥάκη δύνανται νὰ παράξωσι ζάχαρον διὰ τῆς ἀπλῆς ἐνεργείας τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος; Ὅτι ξηρὰ κόκκαλα περιέχουν τροφήν, τὴν ὁποίαν διαφυλάττουν πολλοὺς χρόνους, καὶ τὴν ὁποίαν ἐτοιμῶς ἀποδίδω, ὅταν ἐφαρμοσθῇ ἄτιμος, ἢ ἐν ἀπὸ τὰ ὄξεια; Ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ προιονίδια ἐμποροῦν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς οὐσίαν, ὅχι παντάπασιν ἄρτου ἀνόμιον· καὶ ἦτις, ἂν καὶ βέβαια ὀλιγότερον νόστιμος τοῦ ἀλεύρου, εἶναι, μ' ὅλον τοῦτο, ἄρκετὰ εὐάρεστος, καὶ προσέτι καὶ ὑγιεινὴ καὶ εὐλεπτος, καθὼς καὶ θρεπτικωτάτη;

ΝΟΥΘΕΣΙΑ ΠΕΡΙ ΑΛΛΟΤΡΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

ΑΠΟ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας μὲ ἐθεωροῦσα διὰ τοῦ δικτυωτοῦ, ἔ' ἴδα μεταξὺ τῶν ἀφρόνων, παρετήρησα μεταξὺ τῶν νεανίσκων, νέον τινὰ στερημένον φρενῶν· ὅστις ἐπεροῦσε διὰ τῆς πλατείας, πλησίον ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς ἀλλοτρίας γυναικός, καὶ ὑπῆγαινε τὸν δρόμον πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς, εἰς τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας, ὅτε ἀρχίζει ὁ γνόφος καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός. Καὶ ἰδοὺ τὸν συναπαντᾶ γυνὴ μὲ σχῆμα πορρικὸν καὶ καρδίαν δολιόφρονα, φλύαρος καὶ ἀναιδής· οἱ πόδες αὐτῆς δὲν μένουσιν εἰς τὸν οἶκόν τῆς· τώρα εἶναι ἔξω, τώρα εἰς τὰς πλατείας, καὶ ἐνδρεῦει πλησίον εἰς πᾶσαν γωνίαν· καὶ αὐτὴ τὸν πιάνει καὶ τὸν φιλεῖ, καὶ μὲ ἀναίδες πρόσωπον λέγει εἰς αὐτόν.—"Ἐχω εἰς οἰκίαν μὲ θυσιάς εἰρημιάς· σήμερον ἀπέδωκα τὰ ταξίματά μου· διὰ τοῦτο ἐκβῆκα εἰς ἀπάντησίν σου ποθοῦσα τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σὲ εὐρῆκα. Ἐστρωσα τὴν κλίνην μὲ μὲ πέλους, μὲ τάπητας πεποικιλμένους, μὲ νῆματα τῆς Αἰγύπτου. Ἐθυμίασα τὴν κλίνην μου μὲ σύμφοραν, ἀλόην, ἔ κινάωμον· ἐλθὲ, ἄς μεθυσθῶμεν ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἕως τὸ πρωί· ἄς ἐντρυφήσωμεν ἡδονάς. Αἰῶτι δὲν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ ἀνὴρ, ὑπῆγεν εἰς δρόμον μακρυνόν· ἐπῆρε βαλάντιον ἀργυρίων εἰς τὴν χεῖρά του· εἰς τὴν νέαν σελήνην θέλει ἐπανέλθειν εἰς τὴν οἰκίαν του. Μὲ τὴν πολλὴν τῆς τέχνην τὸν ἀπεπλάνησε, μὲ τὴν κολακειάν τῶν χειλέων τῆς τὸν εἰλκυσεν. Εὐθύς τὴν ἀκολουθεῖ κατόπιν, καθὼς ὁ βοῦς ὑπάγει εἰς τὴν σφαγὴν, ἢ καθὼς ἡ ἔλαφος πηδᾷ εἰς τὸν βρόχον, ἕωσού βέλος νὰ διαπεράσῃ τὸ σηκότιόν τῆς·

καθὼς τὸ πτηνὸν σπεύδει εἰς τὴν παγίδα, καὶ δὲν ἐξεύρει ὅτι αὐτὴ εἶναι ἐναντίον τῆς ζωῆς του. Τώρα λοιπὸν ἀκούσατέ μου, τέκνα, καὶ προσέχετε εἰς τοὺς λόγους τοῦ στόματός μου. Ἄς μὴν ἐκκλινῆ εἰς τοὺς δρόμους τῆς ἡ καρδίας σου, μὴ παρεκτραπῆς εἰς τὰς τρίβους αὐτῆς. Διότι πολλοὺς ἔκαμε νὰ πέσωσι πληγωμένοι, καὶ ἀναρίθμητοι εἶναι οἱ φονευθέντες ἀπ' αὐτῆν. Δρόμοι ἄδου εἶναι ὁ οἶκός τῆς, καταβαίνοντες εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ θανάτου.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ὅσον μελετῶ τὰ συγγράμματα τῶν Ἑθνικῶν, τόσον μᾶλλον καταλαμβάνω ὅτι δὲν ἐφθασαν εἰς ἐκείνην τὴν τελειότητα τῆς ἡθικῆς διδασκαλίας, τὴν ὁποίαν εὐρίσκω εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀλιέων καὶ τοῦ σκηνοποιῦ. Ἡ διδασκαλία τῶν Ἑθνικῶν δὲν εἶναι διόλου ὁμοειδής, δὲν εἶναι διόλου τῆς αὐτῆς τιμῆς, καὶ πολλακίς εὐρίσκω τὸν μαργαρίτην ἐπὶ τῆς κοπρίας. Λέγσιν, ναί, θαυμάσια πράγματα, ἔ τὰ ὁποῖα φαίνονται θεόπνευστα· ἀλλὰ, δὲν ἐξεύρω, αὐτὰ δὲν εἰσέρχονται τόσον εἰς τὴν καρδίαν μου, καθὼς ὅσα ἀναγινώσκω εἰς τὰ συγγράμματα ἐκείνων, τοὺς ὁποίους δὲν ἐφώτισεν ἡ ἀνθρωπίνη φιλοσοφία. Ἦδυνήθησαν οἱ Ἑθνικοὶ φιλόσοφοι νὰ ἀφαιρέσωσι τοῦ κοινοῦ λαοῦ κάμειαν ἀπὸ τὰς προλήψεις του; Ἦδυνήθησαν νὰ καθαιρέσωσι κἀνὲν εἰδωλόν; Ὁ Σωκράτης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυσικῆς ἡθικῆς καὶ πρωτομάρτυς τοῦ λόγου, ὁ θαυμαστός Σωκράτης, ἠδυνήθη νὰ ἀλλάξῃ τὴν θρησκείαν τῶν Ἀθηναίων, ἢ νὰ μεταβάλῃ τὰ ἦθη τῆς πατρίδος τῆς;—ΒΟΝΝΕΤΙΟΣ, μετὰφ. ΚΟΡΑΗ.

Ἡ ἈΡΚΤΟΣ τῶν βορείων μερῶν ὑπόκειται εἰς εἶδος τι λοιμοῦ, διαδιδομένου ἔ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Κατὰ τὸ 1763 εἰς τῶν κατοίκων τῆς Φιννίας, εὐρῶν εἰς τὰ δάση νεκρῶν ἄρκτων, ἔ ἐκδείρας αὐτῆν, ἔφερε τὸ δέγμα εἰς τὴν οἰκίαν του. Τὴν ἐπιούσαν εὐρεθησαν νεκροὶ αὐτὸς, ἢ συμβία, καὶ τὰ τέκνα του. Ὅσοι τοὺς εἶχαν ἐπισκεφθῆν κατὰ τὸ βραχὺ αὐτὸ τοῦ καιροῦ διάστημα, ἔλαβαν τὴν ἰδίαν τύχην. Μαθοῦσα δὲ τὸ συμβεβηκὸς ἡ κυβερνήσις, ἀπέστειλεν ἰατροὺς παρευθὺς, οἵτινες κατέκαυσαν τὸ δέγμα, τὰ σκεύη, καὶ τὴν οἰκίαν.

Αἱ κατοικίαι μας εἶναι κτισμέναι, οἱ ἀμπέλωνές μας φυτευμένοι, περὶ τοὺς πρόποδας ἡφαιστίου. Σήμερον βλέπομεν τοὺς οἴκους μας περικαλλεῖς, χλοερὺς καὶ εὐθαλεῖς τοὺς ἀγρούς μας· αὐθιὸν ἴσως στάκτη ζοφερά θέλει τὰ καλύπτειν ὄλα. Ἄνοιγε λοιπὸν τὰς χεῖράς σου, καὶ χάριζε ἀφθόνως ἐνῶ ἔχεις· διότι ἀπ' ὅσα χάρισις ποτὲ δὲν ἐμπορεῖς νὰ στερηθῆς.